

s nemovitostí užitou pro telegraf« nelze omezovati jen na t. zv. právní nakládání vlastníka neb uživatele s pozemkem, nýbrž, že jest jimi rozuměti jakékoli nakládání s pozemkem, třeba jen faktické nakládání osobou třetí. Odvolací soud především přezírá, že zákon čís. 33/1922 upravuje právní poměry mezi státní telegrafní správou, k zařizování a udržování telegrafů zmocněnou (§ 1 zákona) a osobami, jichž soukromých zájmů se zřizováním telegrafů dotýká (§ 3 odst. (1) zákona). V § 3 odst. (4) označuje zákon jako takové osoby též vlastníky a uživatele soukromých nemovitostí a stanoví, že zřízením telegrafů nemá jim býti bráněno, by volně s nemovitostí nenakládali, ji neměnili a na ní nestavěli a pod., a v následující hned větě dodává zákon: »Kdyby snad tím mohl býti nějak ohrožen telegraf neb telegrafní provoz, má ten, kdo nakládá s nemovitostí, užitou pro telegraf, proti telegrafní správě povinnost ji uvědomiti o zamýšlených pracích« (§ 3 odst. (4) čís. 1 zák.). Odvolací soud při výkladu slov, »kdo nakládá s nemovitostí« přehlédli souvislost těchto slov s předcházející větou a jen vytržením těchto slov z celé souvislé skladby § 3 odst. (4) zákona a jejich odděleným výkladem dospěl k nesprávnému jich posouzení. Vždyť již ze slov kdyby snad »tím« atd. jest patrno, že tato věta jest vázána s větou předcházející, ve které slovo »tím« jest vyloženo jako volné nakládání s nemovitostí, její změna i zastavení vlastníkem nebo uživatelem nemovitosti, jimž právě zákon v první větě § 3 odst. (4) tato práva vyhrazuje. Jen títo mají povinnost uvědomiti telegrafní správu o zamýšlených pracích na nemovitosti (§ 3 odst. (4) čís. 1) a jen jim zákon v § 3 odst. (4) pod čís. 2 a) ukládá povinnost k náhradě škody za podmínek v § 3 odst. (4) čís. 2 a) vytčených, což plyne i z dalších ustanovení § 3 odst. (4) čís. 2 pod b) a c), jež zase mají na mysli jen vlastníky nebo uživatele nemovitosti. V souzené věci však jest žalována podnikatelská firma, jež není ani vlastníkem ani uživatelem nemovitosti, stížená telegrafním zařízením, na niž prováděla jen práce, k nimž byla smlouvou zjednána, tedy jako osoba třetí, na niž však předpis § 3 odst. (4) vůbec nedopadá, a názor odvolacího soudu v této otázce jest právně mylný.

Čís. 10600.

Za den podání návrhu na placení výživného manželskému dítěti jest pokládati již den, kdy návrh učinila u soudu matka dítěte, nikoliv teprve den, kdy se napotom k tomuto návrhu připojil kolisní opatrovník dítěte.

(Rozh. ze dne 6. března 1931, R I 140/31).

Matka dítěte navrhla dne 14. prosince 1929 protokolárně na soudě, by bylo manželskému otci dítěte uloženo platiti dítěti výživné. Tento návrh později doplnila a opatrovník dítěte pak k němu přistoupil. S o u d první stolice uložil otci platiti výživné počínajíc dnem 14. prosince 1929. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil a uvedl

v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Jest rozhodnouti o výtce stížnosti, že prý prvý soudce neměl výživné přiznati dítěti ode dne 14. prosince 1929. Ani v tomto směru neshledal rekursní soud stížnost odůvodněnou. Základem tohoto řízení a jemu následujícího rozhodnutí byl původní návrh matky ze dne 14. prosince 1929. Ta okolnost, že matka návrh pak doplnila a opatrovník pak k němu přistoupil, neznačí nic jiného, než, že tím byly odstraněny formální nedostatky návrhu, nikoliv však, že byl učiněn návrh nový; přistoupil-li opatrovník dodatečně k původnímu návrhu matky, jest logicky souditi, že se to stalo s úmyslem, by výživné bylo přisouzeno ode dne původního návrhu ze dne 14. prosince 1929, jenž tomuto řízení byl základem. Nezletilé děti jsou pod zvláštní ochranou zákona; jak by také dítě k tomu přišlo, by pykalo za formální chyby třetích osob. Zdůrazniti jest, že v původním návrhu matka nic nežádala pro sebe, nýbrž jen vyměření výživného pro dítě. Proto rekursní soud nesdílí názor stěžovatele, že první soudce vyměřil výživné částečně pro minulost a že by v tom směru jen matka mohla uplatňovati nárok podle § 1042 obč. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel napadá souhlasná usnesení nižších soudů jen proto, že že mu bylo uloženo platiti výživné již od 14. prosince 1929, ode dne, kdy návrh na placení výživného byl učiněn matkou dítěte, nikoliv teprve ode dne 26. srpna 1930, kdy k tomuto matčinu návrhu přistoupil kolisní opatrovník, pro nezletilé dítě dodatečně zřízený. Dovolací stížnost jest posuzovati podle § 16 nesp. říz., jenž ji připouští jen pro zřejmý rozpor rozhodnutí se zákonem anebo se spisy nebo pro zmatečnost. Nejvyšší soud neshledal, že jsou splněny tyto podmínky mimořádné dovolací stížnosti. Nejde o placení výživného za dobu minulou, jak míní stěžovatel, nýbrž jen o řešení otázky, zda za den podání návrhu na placení výživného jest pokládati již den, kdy návrh učinila u soudu matka dítěte, či teprve den, kdy se k tomuto matčinu návrhu připojil jeho kolisní opatrovník. Tuto otázku rozřešil rekursní soud bez porušení zákona a stačí odkázati stěžovatele v té příčině na odůvodnění napadeného usnesení, k němuž se ještě dodává, že podnět k nespornému řízení o vyživovací povinnosti manželského otce k nezletilému dítěti může dát také jeho matka, zejména je-li dítě v její výchově a výživě (§ 178 obč. zák.) a že bylo povinností soudu podle §§ 270, 271, 187 obč. zák. a podle zásady § 2 čís. 2 nesp. říz., by se postaral ihned a sám od sebe o zřízení kolisního opatrovníka pro nezletilé dítě.

Čís. 10601.

I smíšené darovací smlouvy lze odvolati pro hrubý nevděk. Lze se domáhati vrácení postoupených nemovitostí, nikoliv jen rozdílu mezi cenou postoupených nemovitostí a úplatou, byla-li smlouva částí daleko převažující smlouvou neúplatnou.

(Rozh. ze dne 6. března 1931, Rv I 278/30).